

A bójákon túl

*Ne nyúzz meg engem, éjszaka.
Tedd el a késeket, szívdarálódát
hagyd megpihenni végre, ne
forgasd bennem tovább. A péppé vált
hús is megérdemel egy új esélyt.*

*Nem félek, hullámaid megtartanak,
a bójákon túl ne ússz, mondogatom
magamnak, de visz a kíváncsiság,
szeretném látni, milyenek a cápák.*

*A cápák fehéren köröznek, és nem
bántanak, nem hús vagyok nekik,
hanem seb, megszánnak, elúsznak
mellőlem. A parton csak nekem
világít az Éjféltorony.*

Mikor jön végre

*Elakadtam. Örök Kocsárd vesz körül,
és bennem is ugyanaz. A kód civil,
a rádió tilos, szól a Dante polka.
Üres vurstliban kiömlött sör szaga.
Gödrökből tócsákat csinál az eső.
De vajon mit takarnak a gödrök?
Nem vagyok egyedül, a tarkótiszt
mögöttem szuszog. Eldobtam, nagy-
csütörtököt mondott a pisztolyom.
Jöjjetek, szívem szárnysegédei,
hozzatok róla hírt, mikor jön
végre, köpenyem hova terítsem,
hogy lába pontosan arra lépjen,
amikor leszáll a soha meg nem
érkező vonatról.*

Egyedül nézem

*Az idő-ártér most olyan
üres, csak egy álmos
szúnyograj kóvályog
benne, keresgéli a vért,
de sehol egy ember.*

*Máskor meg kiömlő vizeket
szeretne lecsillapítani,
de a vizek nyugtalanul
átúsznak rajta, nyomukban
vékony iszapfilm marad,
amit majd az árvíz után
üres nézőterek előtt fognak
a művészmozikban játszani.*

*Jegyet váltok, egyedül
nézem a szürke csobogást,
némák közötti párbeszédet,
eszembe jut a torkolat és a
forrás, hálók, halak, halászok,
elsüllyedt hajók rakománya,
át nem adott üzenetek,
fuldoklások, utolsó lélegzetek.*

*Sötét van, rosszat sejték,
kezem magától megindul,
tapogatózva keresgéli, de nem
találja az evezőket.*